

— Разбира се, така е, щомъ той нѣма крилѣ, — рекли птицитѣ.

— Да, — подхванала кукумявката, — той нѣма крилѣ и пакъ може повече отъ насъ. Той прави това, нарича го обувка и го обува на крака си.

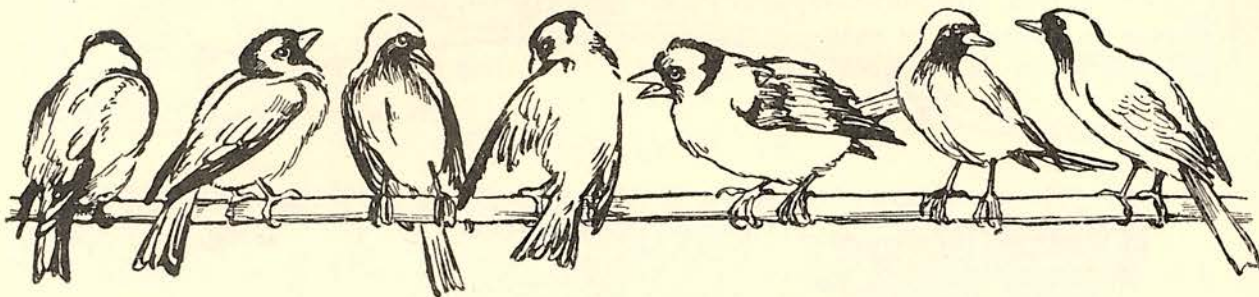
— Не е истина, не е истина! — извикали

всички. — Ние знаемъ, че такива нѣща не се носятъ на краката. Какъ може това да бжде? Ти лъжешъ и не си достойна да живѣешъ съ насъ. Махни се отъ тази гора.

Тѣ изпждили горката стара кукумявка отъ гората.

— Но сѣ пакъ това е истина, — казала тя.

Отъ Английски прѣведе Ст. Костовъ.



ТОВА Е МОЕ МѢСТО.

(Приказка — за дѣца).

На едно старо дърво живѣеше една кадѣнка. Двѣ години наредъ тя си виеше гнѣздо на единъ и сѣщъ клонъ.



Третата година, когато дойде да свие гнѣздо, тя видѣ на своя клонъ друга по-млада кадѣнка.

— Какво търсишъ тука? — попита я старата кадѣнка, защото тя видѣ въ човката и малко мѣхъ, като че ли се готвѣше да си вие гнѣздо.

— Ще си свия гнѣздо, — отговори дръзко младата кадѣнка.

— Не може, това е мое мѣсто! рече старата.

— Не, мое е! — извика младата. — Тази пролѣтъ азъ първа додохъ тука. Ти ей сега доде и видѣ, какво съмъ направила! — и тя посочи мѣха, който бѣше събрала за гнѣздото си.

— Не искамъ да зная, това е мое мѣсто! — каза старата кадѣнка. — На това дърво азъ първа свихъ гнѣздо. Двѣ години тука живѣхъ и сега, когато се върнахъ, тебе намѣрихъ.

— Тукъ азъ искамъ да остана. Който прѣварилъ, той натоварилъ, — рече младата.

— Не ти, а азъ! — извика гнѣвно старата кадѣнка.

— Азъ, а не ти; — отвърна младата.

Старата кадѣнка клѣвна младата по главата и се опита да измъкне мѣха изъ човката ѝ. Младата распери крилѣ и нападна противницата си и се сбиха.

Всѣка викаше: „Мѣстото е мое!“ „Не, мое е!“ „Азъ додохъ първа!“ „Не, азъ!“